

CAO THOẠI CHÂU BẢN THẢO MỘT ĐỜI

NHÀ XUẤT BẢN
LONG AN
1992

Tranh bìa Hoạ sĩ RỪNG
Trình bày bìa TRẦN HỮU DŨNG
Chăm sóc NGUYỄN THỊ XUÂN HƯƠNG
Trình bày & sửa bản in TÁC GIẢ
chịu trách nhiệm xuất bản: Trần Văn Kính
biên tập: Vương Thừa Bình
in tại nhà in Phan Văn Mảng Long An, 1000cuốn
năm 1992

*

*Giả từ mặt nước về trên cạn
nằm trên đống đá ngủ vô tư
thương kẻ đi trong mùa biển lặng
chẳng được nghe con sóng vỗ bờ*

THƠ TẶNG VỢ

Không phải vợ ông Trần Tế Xương
nhà thơ có hai bàn tay trắng
có bãi xa thân cò cánh mỏng
tiếng eo xèo như sóng dậy trên sông

Không phải vợ nhà thơ để hiều nổi lòng
của ông quan nửa đời ăn lương vợ
nửa đời leo lét ngọn đèn xanh
người tự thấp trên nấm mồ yên nghĩ

Chiều lang thang trên bến Vị Hoàng
để biết thói đời ăn ở bạc
chút sương nắng luồn trong giá rét

cỏ cây buồn vội khép quanh thân

Bà sống mãi trong đời thơ Tú Xương
giữa thời buổi có nhiều ông phổng
đêm cô đơn lặng đi từng tiếng trống
gió đông tàn nghe lạnh rít trên thang

Không làm thơ như Hồ Xuân Hương
để bôi vôi lên đầu lũ trọc
tác văn chương chôn vùi ba tác đất
gió thương Bà như thét buổi chiều nay

Không khổ đau như Hồ Xuân Hương
kẻ nổi loạn giữa tro tàn của kiếp
kẻ đứng giữa hai hàng nước mắt
đóng những đỉnh dài chan chất trên thân

Không phải vợ nhà thơ đất Tiên Điền
hiếu vì sao đời ông khánh tận
giữa chiều vàng mà vó câu Kim Trọng
chàng bù nhìn làm hỏng một tình yêu

Không phải vợ nhà thơ Nguyễn Du
để chia xẻ lý do Kiều bị bán
giữa nhà thơ và bè dầy tác phẩm
nỗi buồn phủ kín những trang không

Là vợ nhà thơ để nhận cùng người
tiếng thờ dài những đời sau trách
biển gào lên khi Kiều ra lầu Ngưng Bích
thân thể người tan nát những đòn roi

Là vợ nhà thơ để hiểu tiếng đàn
tiếng cuộc sống rơi trên vàng trên đá
tiếng hương bay và lòng hoa lặng lẽ
tiếng lòng người bị xé lúc sang đông

Tiếng mười năm gửi lại trăm năm
người ra đi tiếp lời dâu bể
áo vẫn xanh trên thân người kỹ nữ
đời vẫn buồn trên vó ngựa Lâm Truy

Ba trăm năm nước sông còn nổi sóng
mặt người thu vẫn nhuốm quan san
cánh hồng gieo trên đời người chết đứng
thi sĩ buồn máu đọng trong tim

Không phải vợ nhà-thơ-của-nhiều-thời-đại
đốt đuốc cho chồng viết Cáo Bình Ngô
một trái tim một thanh gươm mở nước
một mái đầu gửi lại đất Đông Đô

Lỡ theo chồng mười năm chân đất
đưa chồng về nghỉ mát Côn Sơn
hài cở đẹp chân đi đủng đỉnh
áo bào quen cật vận xênh xang

Không làm thơ như Bà Huyện Thanh Quan
qua đèo ngang thương những đời lác đác
khói lam tỏa ngập ngừng trên mái bếp
ngựa qua đèo ngại rét lom khom

Mỗi tảng đá rêu phong Thành Nội
còn in hình người con gái Thăng Long
đêm đêm xoa tóc giữa cung trung
hồn cố quận một vầng trăng vương giả

Không phải vợ ông Phan Sào Nam
Hương cảng, Hoành tân, Tokyo, Bến ngự
mà đại dương trong lòng người xứ Nghệ
váy quai cồng cuộc đất thay trâu

Đường thiên lý đi lần tới Huế
mòn gót giày suốt ba mươi năm
thăm thẳm chiều sâu trên bến sông Hương
nước trong vắt giữa đôi bờ đá dựng

Không phải vợ ông-đồ-của-Vũ-Đình-Liên
nghe tiếng lá đào rơi trên giấy
lá vẫn rơi, lá còn rơi mãi
khi bóng chiều thời đại đã ra đi

Người ra đi có bao giờ trở lại
lòng thuyền không chở nổi lòng sông
dây đàn cũ trên tay người tiếp nối
giữa lòng đời vẫn gảy khúc vô thanh

Không phải là Bồ Tát Quan Âm
mắt vẫn khép ngàn năm không mở
cuộc trần thế đâu cũng là đâu bề
người rùng mình e gió buổi tàn năm

Là tượng Xi Va trong cô viện Chàm
người đàn bà trong Lệ Chi Viên
úp xuống đời tôi án trú di tam tộc
đường gươm ngọt ngào đi rất sắc

Là giọt đấng trong hồn tôi tí tách
tiếng ngựa thồ lóc cóc trong đêm
kinh Sáng Thế đọc thành lời hủy diệt
là ảnh một người tôi yêu suốt trăm năm
Tân An, 1.1990

HÒN VỌNG PHU

Cứ đi mà giữ nước non
nghìn trùng thăm thẳm bon bon ngựa hồng
đời trai cật ngựa thanh gươm
một ngày bỏ lại chiến trường nhẹ không
giận chàng yêu ngựa hơn em
giận chàng hoá đá nên hòn vọng phu

HUYỀN THOẠI

Tặng Kim Tuấn

1. Chử & Dung

Chử ở trường dưới gót Tiên Dung
huyền thoại lớn về người hiếu tử
nửa manh khó tặng cha về dưới mộ
chàng một mình lấy cát che thân

Cảm lòng chàng Dung trở thành Dung
rừng trúc lá cho người lỏa thể
những lòng sông lòng biển lòng hoa
lòng thuyền phiêu bạt bãi sông xa
những hương thơm trăm miền đoàn tụ

Thủa ấy loài người chưa biết võ tay
và tình yêu cũng không cần đến vải
tình yêu chỉ cần một bàn tay
đưa nhau tới bến bờ vô vọng

2. Lan Anh

Cháu Lan Anh mai này tới lớp
huyền thoại người vẫn đẹp như tranh

thân thể người ta có bốn phần
đầu, mình, chân tay và hạnh phúc
đời rất vui và lũ trẻ sơ sinh
khóc vì sợ mất quyền làm người trung thực

3. Thanh Lan

Đêm rất buồn nghe tiếng Thanh Lan
tiếng *écho* trên giảng đường đại học
đêm vẫn xanh thơm nồng tiếng hát
dù công trường đã khép sau lưng

Trái táo thơm người đã ăn rồi
còn lại trên môi nốt ruồi hệ lụy
để đêm bóng người ca sĩ
vẫn đỏ dài trên bóng tối mênh mênh

4. Khát thực

Người mặc áo vàng đi khát thực
chia khổ đau với những người nghèo
thực phẩm trần gian dâng người thoát tục
đôi mắt người đựng nước tôi cho

Người xuống tóc hẳn vì đời khổ lắm
cảm thương người bị kẹt giữa nhân sinh
thấy trên môi mịt mờ khoáng trống
nụ hôn này xin gửi tặng ni cô

5. Lý ngựa ô

Vừa chằm bài vừa hát lý ngựa ô
giọng phu nhân khác gì ca sĩ
hai mươi năm nàng lia xa đất Huế
bắt ta làm con ngựa lý trăm năm

đêm mịt mùng con ngựa rút dây cương
tiếng sắt - đá hóa thành điệu lý
bỏ lại sau lưng thành quách cũ
lệ lưng trông tôn nữ lên yên

Ta gửi phu nhân lòng ngưỡng mộ
trăm năm một điệu lý theo chồng
nàng đi trong cõi đời dâu bể
một mình một ngựa-rút-dây-cương

ĐÊM MƯA NHỚ BẠN

Tặng Nguyễn Đạt

Bạn đến thăm nghỉ lại đêm nay
nhà ta đây cũng có nền có nóc
mưa ập xuống hai mái già kiệt sức
để nước rơi ướt bạn, cảm thương thay

Mưa rơi như muốn xé bầu trời
bạn đang trẻ thành người hai thứ tóc
nửa đầu tóc khô, nửa đầu tóc ướt
sợ bạn buồn ta không ngủ đêm nay

Xích lại gần đây đôi đầu sững nước
lại gần đây đôi hồn kiêu bạc
ta cùng nhau xây lại mái hiên đời
mưa vẫn rơi kéo nỗi sầu dài
nghe bạn run biết ngoài trời lạnh lắm
trời đất man man thiên cổ hận
ghét kẻ tài tình mưa cứ nặng thêm ra
cảm thương bạn ta chia phần lận đận
chia nửa-mặt-trời-đợi-trăng-đêm-nay

ĐÔI MẮT NGƯỜI SƠN TÂY

I,

Đêm buồn ghé bến Cô Tô
nghe hồn ma cũ đọc thơ Tản Đà
người trong mộng chợt bước ra
hạc vàng vỗ cánh như là vẫn say
đường thi từ buổi vắng người
lầu không bãi vắng đêm dài tạnh không
trời cao đất rộng vô cùng
thương người đến chết vẫn không có nhà

II,

Năm xưa Tây Tiến trập trùng
năm nay còn lại một mình anh đi
nhà thơ ra chốn biên thù
ông già lặng lẽ đi về đất sâu
nhớ người đỉnh núi gió reo
chiều xanh thăm thẳm trên đèo hư không

gằm lên, sông Mã gầm lên
ai đi về đất mà không độc hành

CHIỀU, TRÊN THỊ XÃ TÂN AN

Tặng Trần Hoàng

Chiều Tân An không phải là chiều
người tan học và người đứng đón
đê gốc me bên vệ đường lúng túng
chút tàn phai vàng rộm bóng chiều thom

Nắng nhả nhúm giận hờn mặt đất
ngược xuôi dòng chạm mặt chẳng nhìn nhau
nét mi cong như ruột lòng cầu
đã nổi lại những đôi bờ cách trở

Chiều không rơi trên một bờ sông
bờ hoang phế cho người ở ẩn
không bờ sông những khi buồn ngó sóng
chỉ thấy mình là bóng của mình thôi

Chiều đang rơi đang nghĩ tới người
người cô tích lũy xa thăm thẳm
có sông đầy nhưng không có bến
để lòng thuyền lặn độn giữa lòng đêm

Chiều đang rơi và chiều thả lưới
trên dòng sông mong vớt được đời mình
sẽ như nước không có gì ở lại
bất giác buồn nghĩ tới một thuyền không

Chiều rơi xuống nghiêng ngang chập choạng
bóng chiều dài như bóng người say
người đến hẹn giữa đôi tròng kính mát
một nơi nào chẳng hạn khác nơi đây

Và chiều rơi, chiều để lại trên cây
tiếng líu ríu ngọn cây nhiều bóng tối
khi xa nhau người vẫn để lại người
không sân ga cũng mịt mờ bụi khói

Chiều đang rơi trên thị xã Tân An
cây me già sau một ngày lặn độn
cũng vội vã lùi vào sau ánh điện
tôi đi tìm chiếc bóng cuộc đời tôi

22.3.1990

CHIỀU CUỐI NĂM

nhớ một nhà văn quá cố

Lạnh theo về se sắt chiều đông
hoàng lan đợi gió đứng âm thầm
nhà ai pháo nổ không thành tiếng
giữa lòng chiều nghe vọng tri âm

Heo may bạc màu bến Đò Gió
gầy teo đứng đợi chiều cuối năm
con nước đục ngầu xoáy trên sông
đâu đây nghe chùng cơn bão rút

Và trên hè phố chiều cuối năm
nghe tiếng mình đi theo tiếng guốc
giữa lòng chiều mênh mông mênh mông
tiếng chổi quét đường nghe loạt soạt

Nghe tiếng gọi nhau dưới gốc bàng
ánh điện co ro tái da thịt
lá bắt đầu rơi trên dòng thứ nhất
trên dòng đời chưa viết thành trang

TẢN MẠN TRONG ĐÊM

Những ông già xưa khoe nhau bầy tóc trắng
ai gạt được thời gian
trong cuộc chạy đua vào vĩnh viễn
những ông già đời nay để tóc dài
thích làm loài khác giống
xin được ngưng trang loài tóc ngắn
trong cuộc chạy đua cùng thời gian
khó khăn mà tới đích

nhà sư tụng kinh ngoằn ngoèo như kẻ khổ
thượng đế già nua và chuột chù
trong những đêm nằm nghe mất giấc
không ai thành thơ như Lý Bạch
có một đời bốn ba. Và Đỗ Phủ
chết như mơ trên con thuyền rách

Cái chết làm trong một cơn say
có vàng trắng soi trên mặt nước
trắng chỉ sáng những bờ xa tấp

khi mọi người không thấy mặt vàng trắng

Không phải là đêm mà chỉ là mặt khác của ngày
sập xuống em làn mi khép
xuống đời ta những cơn mơ nhòe nhoẹt
đêm, chút hạnh phúc nhỏ nhoi
cũng hoài công tìm kiếm
trên những bước đã đi
bao nhiêu vòng quanh chỗ hẹn

Ai lỡ hẹn một người con gái
khi lớn lên sẽ làm văn chương
rời xa biệt không về lại
chờ người hư ảo những trang không

Chút tình yêu trong tim người sư nữ
leo lét trăm năm ngọn nến hồng
đêm đêm sau những giờ tụng kinh
trong yên lặng thương người bèo bọt
ni cô đi nếu có người phải khóc
nước mắt này xin được rót cho ai

Ngủ đi con trời sắp hết đêm rồi
giường rộng mà sao con trở giấc
đời cũng rộng có đâu là trang sách
bốn bề vuông không đủ bước chân người

TIẾNG TRỐNG

I, Mỹ Lý

Nhớ làm sao tiếng trống trường xưa
xa thăm thẳm còn nghe rất rõ
tiếng vọng dài qua bao lần dâu bể
nghe vẫn giòn như mới đánh hôm qua

Nhớ vùng quê xa hiền như mặt đất
lũy tre gầy xơ xác như thân
tiếng vọng đến giữa mùa đông âm áp
nghe quen dần như tiếng đập con tim

Thoáng một cái thành hai thứ tóc
ngày theo ngày nghe nhịp lên thang
tiếng trống trường ngấm sâu vào da thịt
không báo màn đêm mà báo một bình minh

Cùng tiếng ru giọng hò câu hát
tiếng trống trường về nháp cuộc đời ta
bản thảo đầu đời dễ quên cho được
giữa bao điều rơi rụng tháng năm qua

II, Ngũ liên

Lại bùng lên xé gan xé ruột
lại kinh hoàng, đời rét, khăn tang
con nước điên làm rách toang da thịt
tiếng gọi về lênh láng một màu đen

Tiếng lòng bùng như nhúng sâu trong nước
nước ở đâu về đặng không hết trong lu
trong vườn ruộng trong căn nhà lúp xúp
trong hồn người nhiều kiếp nối nhau qua

Người ra đi gửi người kế tiếp
đời nối đời gổ rách miếng da trâu
cánh tay thẳng buồn đau dứt khoát
những hồi dài đời trước gửi đời sau

Mấy ngàn năm liên hồi báo võ
những con đường đáng lẽ để diu nhau
chàng rêu, cô dâu trăm vùng đất lạ
bờ đê dài chiều thẳng những thân cau

III, Sang canh

Êm như lụa trải vàng trên sóng
xao xuyên mặt hồ những mộng bình yên
Phủ Giấy, Đền Sòng, Chùa Lim, Hương Tích
tiếng trống về như lót một lần nhung

Tiếng gọi về cho anh gặp em
tóc đuôi gà quần lĩnh áo xanh
trong hương khói em hiền như Phật
da Phật hồng mới nhấp rượu tân hôn

Lỡ một mai thuyền không ghé bến
bến đợi thuyền bến đóng thành băng
âm hưởng bên dài theo khói sóng
rơi xuống đời buồn thành tiếng trống sang canh

ĐÊM TIỀN GIANG

Tặng Rìng

Mỹ Tho, vừa tròn hai mươi năm
đi hết đường quay trở lại
theo tiếng còi đêm vào sâu trong cõi khuya
trái tim nào đây còn ánh lửa

Gặp lại mình gốc xưa bờ đá cũ
cây đổ xuống rồi bóng đứng nhớ thương cây
con sông quanh năm chỉ thấy nước đầy
chờ ra biển nổi buồn đại lục

Mỹ Tho, về trong đêm mưa bay
bờ sông cũ ngồi ăn con cá lóc
cọng rau thơm nồng trong đêm bát ngát
đêm vô cùng đêm rất thực là đêm

Ly nếp nghiêng dần và đèn phụt tắt
cây dừa đổ ngược bóng trên sông
tôi đổ vào tôi bóng hiu hắt
cuộc đời hiu hắt đổ trong tôi

Không nhớ đường ra khỏi con say
ghé vào chợ nằm dài trên thớt thịt
chợt bốn vó con ngựa hồng khép nép
sợ bị bằm thành nhiều khúc đêm nay
02.11.90

ĐỌC LẠI THƠ ĐƯỜNG

Tầm Dương giang đầu dạ tống khách
đời vô cùng ta thiếu đất đưa nhau
chiều lang thang trên biển Vũng Tàu
chút mưa bay cho người ướt áo
lòng ta đầy khi không nổi bão
sóng triều dâng nên tiếng tỳ bà hành
mà phù thủy âm thanh
dịch thành Phan Huy Vịnh

Lục bát dịch thành thất ngôn
mười lăm năm thê lương hồn bất tuyệt
Nguyễn Du dịch thành Lý Bạch
tình hoang mang thành tứ hoang mang

Và một điều em đã dịch thành anh

khi trái tim em trao cho người khác
mỗi khoảng không dịch thành bất diệt
mà mọi người không đọc cho nhau

Nước mắt vương gia như nước mắt đàn bà
Bạch Cư Dị dịch thành bất tử
phải mấy trăm năm khi gặp Tần Đà
hồn quý phi mới dịch thành cái chết
thương một tình yêu giữa vòng oan nghiệt

Và mọi điều dịch thành chấm hết
khi Tần Đà cỡi hạc bay đi

Mang ra chiến trường nửa vàng trắng
gửi lại người nửa thanh kiếm bạc
trăng thiếu phụ muôn đời trăng khuyết
ngựa chàng về còn chiếc yên không

Đêm qua dò chợt thấy vàng trắng
ngồi thu lu sợ mình chết đuối
đời nhẹ hẫng sợ mình dễ rơi
vào một nơi nào như mắt em chẳng hạn

Có gì nhiều trong Đường thi ấy
chút thiên nhiên mang dấu con người
tiếng chuông chùa trong đêm buồn rười rượi
giọng ngân dài xa mãi mấy trăm năm

CHIỀU LỖ XANH TRÊN BIA MỘ

I,

Tôi nằm như mộ nghe trời gió
chợt thấy hồn mình đôi cánh hư
chợt nghe mình hát như là khóc
một bản nào không thuộc lời ca

II,

Rượu còn chưa cạn trong ly
trăm năm hư ảo người đi không về
tiếng mèo kêu giữa đêm khuya
nghe như tiếng hú trên bia mộ người

III,

Nửa đường bỏ cuộc trăm năm
về đây mượn đất làm mền ngủ say
thức chi cho biết đêm dài
tiếng chim gõ nhịp giữa đời buồn tênh
nằm im dưới gốc bạch đàn
rễ cây ăn hết thịt xương còn gì

MỘT NGÀY TRONG NHẬT KÝ

Ngày bắt đầu rất sớm
hay chỉ là phút cuối cùng
một đêm dài không ngủ
âm đục sương mù những sớm mai
con tàu nhả khói lại ra khơi
vẫy tay bờ bến cũ

Dễ bay lượn như là khói thuốc
đốt cháy khoảng không
khổ đau ấy khơi lên niềm hy vọng
bình yên năm tháng mập mờ trôi
con tàu nhả khói lại ra khơi
để lại sau lưng nhiều thủy thủ

Giã từ mặt nước về trên cạn
nằm trên đồng đá ngủ vô tư
thương kẻ đi trong mùa biển lặng
chẳng được nghe con sóng xô bờ

Lại đạp xe tới trường
con ngựa già bữa nay không trở chúng
giọt lệ ngấm ròi trên bụi giăng
cuốn sổ đầu bài và viên phấn gầy teo

Ngày đi qua để lại không nhiều
người lao công già đứng sau khung cửa khép
một ngày nào mọi người tới lớp
thấy không còn trên chiếc bục long đình
một người nữa tiếp theo người vắng mặt
viên sỏi buồn ròi trên nước mênh mông

Trên nước mênh mông buồn ròi viên sỏi
như một ngày nổi buồn ròi tới đây
đáy nhận sỏi buồn ròi của ngày
tôi nhận tôi về không ý thức

Giảng những gì nếu cuộc đời lạt théch
và người nghe hiểu hết ý tôi chẳng
ai ra đi mà chẳng khổ vô cùng
khi mỗi bước tiến gần tới mộ

Không dám say trên cốc rượu đầy
sợ mắt em trong đó
và hạnh phúc dường như không có
dù ở ngoài hay ở trong ta

Và cuối cùng đã trở về giường
đốt lên điều thuốc nữa
chong mắt nằm chờ cơn mắt ngủ
một lần qua bao lần lửa đỏ
con đò qua mấy bến lênh đênh

Ngày đã qua
vô tình mà qua, như vậy đó
em ơi

CẢM XÚC TRÊN ĐƯỜNG PHỐ HUẾ

để nhớ Ngô Kha

Không ở đâu thấy hò bằng mắt
mà giọng hò ngọt sắc như dao
chiều giăng mưa bùa lưới trên cầu
thương con sáo ngai rét đồng cùm rúm

Thương cả hai người, em với bóng
chiều vàng nghiêng nón lá qua sông
để giọng hò em mát mái xuôi dòng
người ta đã xây bến đò Thừa Phủ

Đêm vườn ai đóa bạch quỳ nở sớm
thương kẻ si tình em cũng lớn theo hoa
trên vai cầu ai đợi ai qua
mà chân cầu chỉ toàn là nước

Dậy rất sớm trái tim nồng thao thức
đêm không dài nghe bước chân qua
tiếng kinh ai tụng sớm trên chùa
tưởng giọng hò ngân ra thành sọt

Cảm xúc kín võ oà dưới mái cong đại nội

đêm về phấp phới cánh dơi bay
nghe cơn mưa không rơi xuống tự trời
nghe trái tim sinh đôi trong lồng ngực

Của bầy chim bỏ xứ đi xa
gửi lại Huế nổi sầu đá dựng
thương con sông dịu dàng ra biển
con sông không chịu mặn bao giờ

Và như con sếu lạc trong vườn
xứ lạ đến bị người cắt cánh
và tình yêu không tính bằng năm tháng
bằng độ bền của tiếng mưa rơi

Huế của những ngày mưa mọc lên từ đất
có ai buồn bỏ Huế ra đi
nghe dòng sông thở giữa đêm hè
nghe đá nổi rùa kêu trong từng khúc ruột

CHIỀU SÔNG Ô

Tám năm biệt xứ Giang Đông
chiều nay vỗ ngựa rung gươm trở về
đường gươm loang loáng sao khuya
đường gươm nổi sóng trên bờ Ô giang
tám năm vạch đất phong vương
một thời thiên hạ xô nghiêng một người
bao nhiêu thân đồ đầu rơi
ngẩng lên vẫn thẹn với người Giang Đông
Tịch ơi, lỡ một đường gươm
bá vương xuống đất thịt xương rôi bời
giận mình quên uống cho say
anh hùng thiếu rượu vẫn hay kẹt đường
đi cho đất lở trời long
về đây khép lại một vòng tử sinh
trời chiều ngút tỏa Ô giang
chiếc yên vắng chủ ngựa sang một mình
trên con thuyền bé lênh đênh
bốn chân xếp lại buồn tênh ngựa hồng

TRÊN DẤU HÀI XƯA

Người sẽ về trên chuyến tàu đêm
đêm cho thấy cánh buồm màu trắng

đêm cho thấy không có gì trên bên
hạnh phúc bao giờ cũng rực sáng về đêm

Có thể người về trên xe đò
kéo dài thêm phút giây mong đợi
xe mỏng manh làm sao chờ nổi
hành lý người gói cả hồn tôi

Người sẽ về trên một sân ga
cho tôi đến nằm bên đường sắt
chờ đoàn tàu rú còi đi qua
để lại đêm những bụi hồng rát buốt

Người sẽ về theo phấn hương bay
thân gái co ro trên gót guốc
trên dấu hài còn sâu trong ký ức
trên dòng sông chảy ngược trong tôi

Người hãy về trên bước chân tôi
bước chân một đời ưa chạy nhảy
những vì sao trên bầu trời nhấp nháy
không có gì buồn chỉ thấy không vui

Sẽ đợi người trên một bờ sông
giữa đôi bờ là dòng nước chảy
chiếc đèn chài giữa trời cao rơi vãi
đêm nay về có lưới được hồn tôi

ĐỂ NHỚ LÚC TRÂM XA

Hình như tôi vừa tiễn một người
có điều gì mất đi trong tôi
lúc qua đèo tôi nhủ mình như thế
lệ có bào mòn núi cũng không nguôi

Mấy giờ trưa nay người lên phi cơ
người mặc áo hoa lần đầu gặp gỡ
hay áo hồng như chiều hôm qua
một buổi chiều mây đùn trắng xóa
cho tôi già trong một cõi vô tư

Tôi tiễn người để biết kẻ đi xa
đã mang theo hồn người ở lại
sao người không đi bằng sân ga
có ánh đèn cho mắt tôi vàng úa

đời buồn tênh sao người không đi ngựa
cho tôi nghe lóc cóc trên đường

Tôi không muốn người dùng phi cơ
bởi đôi mắt làm sao ngó thấy
tôi không muốn người dùng phi cơ
tinh chỉ đẹp trong một bàn tay vậy

Có thật người đã đi chiều nay
hay tiền đưa chỉ là ảo tưởng
hay chính tôi vừa khởi hành
vào trăm cõi nhớ nhưng vô tận

(Yêu có phải suốt đời níu giữ
một điều gì không có trong tay
yêu có phải là cần thay thế
những cơn buồn vô cớ trong tôi)

Có người đi sao chiều không mưa
có người đi sao chiều không nắng
rất lãng mạn sao tôi không buồn
chỉ hình như có điều đau đớn

Thôi hãy đi cho thật bình an
và cô đơn suốt cuộc hành trình
sá gì tôi cảnh cây nhớ gió
hắt hiu buồn trên đỉnh chênh vênh

Chuyện người đi đã là có thật
thôi cũng đành to nhỏ với hư không
tôi là núi sao người bỏ núi
tôi là thuyền sao người không qua sông

Tôi là cầu sao không qua thử
cho tôi nhìn bóng nước rung rinh
cho tôi nhìn tôi hốc hát điệu tàn
cho tôi khóc và nghe tiếng khóc

Người đi rồi tôi như mặt bàn
ngón tay nào vu vơ trên đó
người đi rồi tôi như chiếc gương
thỏi son nào tô môi trong đó
người đi rồi tôi như chiếc xe
không hành khách ngủ vùi trên bến
và người đi tôi thành nỗi buồn
không cách nào làm tăng thêm nữa

Người đi rồi tôi còn một mình
làm nhà tu trong căn nhà trống
ai sẽ tắt giùm tôi ánh điện
cho tôi nhìn thật rõ đời tôi
để biết nên buồn hay nên khóc
Pleiku 11.5.69

NHU' CÓ MỘT VÉ TÀU

Sẽ không đưa em qua bên đò
sông nước có mấy khi đúng hẹn
con rét dữ mùa đông ập đến
lạnh cả hai người, đi và tiễn

Sẽ là cuộc chia tay nhiều phủ định
nửa phần đời bình thân lên xe
nửa ở lại hư hao bất động
thương con tàu chở nặng khó đi xa

Và một chỗ ngồi sẽ rất vô danh
một chỗ thấy cả mưa lẫn nắng
thấy rõ cả hai đầu cuộc sống
vì thật tình cũng mỏng như sương

Sẽ mang theo những hành vi hồng
những lỗ lăm ảo tưởng trong anh
nửa vé tàu và gói hành trang
đựng một nửa hồn anh trong đó

Nửa đoàn tàu chuyển bánh theo em
để lại khói trong lòng kẻ ở
chiều một mình đạp xe xuống phố
thấy một người mất nửa chân dung

Sẽ có thể không nhiều u ám
nhờ nỗi buồn rực sáng trong anh
để chiều về xây xẩm hoàng hôn
đợi chiếc bóng của ngày ập xuống

Sẽ lại nằm nghe chuyển tàu xa
nghe những chuyển xe đò mái dột
và hồi âm tiếng còi sừng nước
tiếng gọi hồn, nghe gắt trong khuya

TIỀN BẠN

Có bao giờ thích tiền đưa ai
đưa tiền vốn chỉ gây buồn chán
đời trăm năm mập mờ như bóng nắng
đưa một người làm trống phía sau lưng

Sẽ tiền nhà người trong bóng đêm
ngày có mặt trời e rất nóng
và màu ngày cũng gần như trắng
sợ người buồn ngày tiền có khăn tang

Sẽ tiền nhà người trên bến sông
nước để gây buồn cho người ở lại
vì nước bao giờ cũng chảy rất xuôi
kẻ đi tiền hóa ra người chảy ngược

Nhà người đi bỏ lại ngọn đèn đường
kẻ nào đó vô tình không tắt
đứng chờ vợ khi trời đã qua đêm
về tàn phai một mối tình đã lạt

Người ở lại lạt dần men rượu
kẻ lên đường thành chiếc ly không
những mát mát đọng đầy cuộc sống
sẽ lấy gì để uống những khi say

ADAM, EVE

Giữa muôn loài ngây dại vô danh
anh bỏ đi một nhánh xương sườn
muối của đất, em thành người nữ
thành bông hồng hồng biết nở trong anh

Suôi ngày thơ chưa chảy thành dòng
con cá nào biết lội trên sông
em biết yêu khi thành người nữ
khi ngày chưa biết đổ thành đêm

Adam ơi, em thánh thiện vô ngần
lửa tim em bốc cao vòi vọi
hãy cho em nghe tiếng loài người
bản nhạc đầu tiên trên trái đất

Đêm là đêm rất đôi dịu dàng
đêm thánh thiện ngày chưa thức giấc
con suối trong mở đường đi thứ nhất
em vô tình đi lạc trong anh

Và em mơ, em mơ thành bất tử
thành bông hồng biết nở trong anh
hãy đưa em trốn khỏi địa đàng
có trái cấm và nỗi sầu vạn cổ

Eve ơi, tình-yêu-ở-ngoài-cái-chết
đang trở thành quen thuộc tàn phai
khi từ anh trái đất có hai người
sông suối đã âm thầm chảy ngược

Sự bất tử tàn phai cay đắng nhất
anh thấy cần phải chết, Eve
con sông bình yên chết giữa đôi bờ
con cá bơi để tự trầm trong nước

Và thân nhiên như điều vô nghĩa
hãy theo anh ra khỏi địa đàng
Jéovah thành con số lẻ
thành nỗi sầu vạn cổ trong anh

THÁNG HOA LÊN ĐƯỜNG

Những sớm mai hồng đã rất thơm
đã về trong lạnh những làn hương
và xưa về lại theo hồi ức
êm ái như là một vết thương

Hoa lên đường làm cho rất thơm
một vùng rộng lớn của không gian
thơm lây đến cả hồn tôi nữa
một cõi hồn đầy những trống không

Tháng hoa lên đường trẻ nhất trong năm
người về hư ảo bức chân dung
người mặc áo hoa đi guốc mộc
ta đi nhau đi hái mộng xa xăm

Hoa lên đường hoa để hương trên cây
người ra đi ngoái nhìn trở lại
không chiều nào dài như chiều nay

chiếc bóng ngày chập chờn không tới

Hoa đã về và tôi vẫn đợi
tôi đã thành tờ lịch cuối trong năm

VỌNG NGÔN ĐÊM NOEL

Em loay hoay tìm diêm nhóm lửa
cho tôi giáng sinh vào giữa đời em
mang chân dung của chúa hài đồng
tôi chọn em làm cây thập tự

Đêm của ngàn năm không ráo lệ
dài hơn tất cả mọi đêm dài
những chuyện tình kể mãi không vơi
có mặt trời soi trên băng giá

Lang thang trong đêm dài thống khổ
nhân loại tật nguyên kiếm chỗ dung thân
bàn tay nào nôi những đường vân
để cuộc đời chỉ toàn mộng ảo

Chúa giáng sinh đi tìm bất tử
tôi tìm em, hình ảnh một con người
em đã xây thành đá trong tôi
niềm hoan lạc và sâu chất ngát

Đoản khúc Noel vạt vờ chập choạng
cả loài người hốt hoảng kiếm chân dung
vội vã con tàu rã ra từng mảnh
là hết đường về lại trong em

Từ đây chúng ta chia lìa đôi ngã
tôi trốn trong tôi thành con gấu ngủ đông
tôi hát lên đoản khúc giáng sinh buồn
em có thấy lời tôi không thành tiếng

Chúa đã chết được loài người phong thánh
tôi sợ tôi quên tiếng loài người
khi cự mình thức dậy trong tôi
nhân loại tật nguyên bỏ đi tất cả

Đêm Noel bập bùng ánh lửa
tôi diu tôi trong tiếng phúc âm buồn
kể tật nguyên đi kiếm chân dung

một nửa tôi ở trong em xa lạ

CẢM ƠN NHÀ VĂN NGÔ TẮT ĐÈN

Tôi hiểu vì sao cụ thành nhà văn
quảng bút lông đi viết Tắt Đèn
đèn tắt rồi đêm trở nên đen
nhìn rất rõ bên kia bờ cuộc sống
giữa ngày đêm có một đường biên
và tác phẩm như lời phủ định

Trong căn phòng tòa soạn mùa đông
Cụ với Tấn Đà làm An Nam tạp chí
đôi hạc cuối mùa còn tung cánh vỗ
không gian không rộng quá đời mình

Và Tấn Đà, Thạch Lam, Vũ Trọng Phụng
ngày sinh tôi các cụ mới lia đời
nhà văn óm hơn bề dày tác phẩm
mấy mươi năm người còn nổi trôi
những trang viết chưa tìm ra bến đậu

Cảm ơn cụ, nhà văn Ngô Tất Tố
đèn tắt rồi thấy trên lưng trên cổ
trên cuộc sống mòn người dân Đông Xá
những cuộc đời cát lở ven sông
thấy người đàn bà bán con bán chó
bọn dưới người bán rẻ lương tâm

Trên sự đói nghèo của những đôi chân
tôi đã thấy no tròn lũ đĩa

Năm mươi năm sau khi cụ Tắt Đèn
đã thấy thêm nhiều ánh điện
điện đi sâu trong hang cùng ngõ hẻm
điện chan hòa trên giấy trắng nhà văn

Đèn tắt, đêm nay đọc lại Tắt Đèn
Cảm ơn cụ, nhà văn Ngô Tất Tố

CẢM XUÂN

Trên những buồn xưa đã lãng phai
còn ngời lên ở phía chân trời

vàng bay như lá bay phơi phới
mùa của muôn mùa đã đến đây

Và xuống thom nồng nghe rõ hơn
những cành lá khép đứng âm thầm
những màu xanh giấu trong màu tối
chút lạnh theo về nghe rất xuân

Gợi những dòng để bến trông theo
đêm không đèn biết chảy về đâu
lũ đèn chài lúc năm cùng tháng cuối
rủ nhau về đi lưới nhưng vì sao

Là thả trong đêm mắt rạng ngời
nỗi buồn mới lớn rất tinh khôi
ngày gửi tình đi lần thứ nhất
mơ làm hoàng tử bước lên ngôi

Thương những tàu đi trong đại dương
một xa đâu biết đến muôn trùng
người đi gửi lại cho người đợi
nỗi buồn hóa đá lúc sang xuân

Thương những đời viết dở trang thư
không còn sợi gấm để thêu hoa
tình đi những chôn không người nhận
địa chỉ tuy gần, xa rất xa

Gợi những tàn phai trong nét đông
lá lìa, cành đứng lặng trong không
người cũng lìa nhau đi biệt xứ
đôi mắt còn trong như vẫn trong

Mùa xuân hồng vậy mà không ảnh
trái tim người không giữ được xuân
chợt đến chợt đi không ở lại
những mộng ban đầu lỡ hái chung

THƯỢNG KHINH HÀNH

Ôm chiếc nón thượng khinh thăm kẻ chợ
mặt khờ trần ngơ gác giữa kinh thành
nơi phố nhà day mặt ngó nhau trần
như chàng rể ngó trần bàn thờ nhà vợ
ta chôn chân trên lòng đường xó rợ

giữa kinh thành đầy ních những phu nhân
mà đất trời cũng nổi cơn ghen
họ vẫn đẹp như hồi ta biệt tích
con chim hờn chim bay đôi cánh xếp
con cá si tình con cá lật trên sông
tiếng phu nhân như tiếng nước về đồng
để lại ruộng màu phù sa ấm áp

Lòng ta đầy khi không thành đức Phật
thành Chúa Trời trong buổi khai thiên
hoa cỏ sơ sinh trên nền đá bạc
mà vải sò chưa phủ hết thiên nhiên
vải sò ơi, đừng phủ thiên nhiên
quý phu nhân đâu muốn thành ân sĩ
kiến ngãi bất vi vô đồng giả
và cuộc trần đâu thiếu chỗ dung thân
lòng ta đầy tu đã tròn nửa kiếp
nửa dòng trong dòng đục xin dâng

Nhà cửa thị thành không có tên riêng
họ gọi nhau bằng vài con số
dân kẻ chợ thích xây nhiều chợ
chợ bán trời, bán chim, bán chó
bán thánh hiền văn chương chữ nghĩa
có chợ bán người họ cũng bán ta luôn
nhớ ngày xưa có một phu nhân
mua ta về bởi vì ta có số
nàng nhốt ta trong chiếc bò đưng lúa
xa thị thành cho khỏi rong chơi
thói hư hèn thị dân dễ gây thành dịch
nước chảy huê trôi lúc nào chẳng biết
chỉ những hoàng hôn phủ xuống êm đềm
ta lấy thơ trái ổ lót phu nhân
đồ vô dụng chẳng thềm cho đọc

Cuộc thế nhá nhem dễ đâu tìm hạnh phúc
dân thị thành không thể biết như ta
nhìn lại cổ tri dăm mái đầu đã bạc
mặt già khằng không dễ nhận ra nhau
những dáng lom khom đang dò từng bước
trên đường đời trơn tuột gồ ghề
đời lăn đi trên những vòng xe
để lại đường vết hằn nghiệt ngã

Gã khờ trần lai kinh thăm kẻ chợ
không khi nào rời chiếc nóp trên tay

ruợu giang hồ đã cạn hết đêm nay
hấn bỏ đi rồi theo một con say
theo tiếng gọi của chiếc bờ đặng lúa
còn lại chiếc bầu không của riêng ai
tặng các phu nhân vô vàn khả kính

GỬI NGƯỜI THỰC NỮ

Cây cũ bờ sông phơi áo rách
hai chén trà song ắm một mình ta
thương cái bến bị thuyền neo cứng nhắc
đêm vô hồn nghe gió hú băng quơ

Thương con nước đời xô ra biển
chút bọt bèo bỗng hóa lênh đênh
mây vô cơ ngàn năm lặn đạn
gửi cho đời chiếc bóng phân vân

Và giai nhân, người bao nhiêu nhan sắc
mà đời đau như bị phân thân
hương trên trời hương rơi xuống đất
hoa trong vườn hoa bị chôn chân

Ta uất khí vung gươm làm kiếm khách
chém dòng sông bên lở bên bồi
nghe gió rít trên thanh kiếm cụt
không thấy đâu chỉ thấy lệ mình rơi

Trang phục nữ bỗng đâu thành hiệp nữ
ly rượu này làm bảo kiếm dâng em
thân hàn sĩ lấy chi nuôi ngựa
xin khom mình mời em cỡi trên lưng

CHÀO TUỔI HAI MƯƠI

gửi Thanh

Xin vẫy tay chào tuổi hai mươi
Sài Gòn, Angiang, Kontum, Pleiku, Đănăng
những con đường đã đi những ngôi nhà đã sống
những kỷ niệm buồn đã gánh trên vai

Chào những người tạm trú trong tôi
những giày dép áo quần đã mặc
những phi trương, bến xe, bến bắc

ngọn đèn vàng nhòe nhạt những đêm không

Những năm dài bão lửa chiến tranh
để lại nhiều vết thương nhức nhối
những bài thơ không viết thành lời
những bức tranh không để màu trên giấy

Chào bạn bè cùng tôi lớn dậy
ai mất ai còn cuối bãi ven sông
thừa đầu đời lớn trên ghé đá
và những đêm dài thành phố giới nghiêm

Chào em, người đưa tôi vào cuộc sống
để trong nhau những vết thương bầm
tôi thành người lỡ có tên riêng
giữa đám đông ồn ào xa lạ

Chào quê em, thành phố biển miền Trung
nhà sách Lam Sơn, đường Bạch Đằng, Thạc Gián
buổi xa nhau mắt nhìn nổi sóng
con sông buồn vội đóng thành băng

Chào những năm bọt bèo chìm nổi
những năm dài đá nổi rùa kêu
thời gian đi không kịp vẫy tay chào
không kịp để lại gì trên mái tóc

Chào những cơn mưa nặng nề xối xả
trút xuống đời như lửa đốt trên lưng
mắt bạc thếch rêu phong hồn mộ cỏ
cỏ cây sâu vẫn mở những đêm không

Đã tới đây rồi tuổi năm mươi
năm mươi năm roi quất tôi bời
tặng cho em những lần roi ấy
nhận đi em, đừng bao giờ hỏi

Vĩnh biệt những năm không buồn không vui
những ảo tưởng nửa đời qua ấy
cây sứ đầu nhà hoa trắng đang rơi
cành ngơ ngác đứng không, như vừa quên hết tuổi

Cao Thoại Châu

Nhà thơ. Tên thật **Cao Đình Vưu**. Sinh năm 1939, tại Giao Thủy Nam Định, Bắc Việt. Vào Nam năm 1954. Tốt nghiệp đại học Sư Phạm Sài Gòn. Cựu sĩ quan VNCH (khóa 24 SQTBTĐ). Khởi viết năm 1963 trên các tạp chí Văn, Nghệ Thuật, Khởi Hành, Văn Học, Thái Độ... Hiện sống tại Sài Gòn

Tác phẩm đã xuất bản:

Bản Thảo Một Đời (thơ 1991)

Có bài trong các tuyển tập, tác phẩm:

Lục Bát Tình (Đồng Nai 1997), Những Gương Mặt Thơ Mới tập 1 (Thanh Niên Hà Nội 1994).

(Tác Giả Việt Nam- Lê Bảo Hoàng)

*